

dissabte, 12 de gener de 2008

>

«Mètèque» nostàlgic

música

[GEORGES MOUSTAKI / JORDI MARTÍ.](#)

La vida fa tantes voltes que tot un *mètèque* com Georges Moustaki ha acabat sent emblema d'un dels festivals barcelonins més lligats a una imatge de luxe i exclusivitat: el Festival del Mil·lenni. Al costat de Maria Dolores Pradera, Moustaki, de 73 anys, apareix un any darrere l'altre amb una regularitat gens bohèmia. I el seu poder de convocatòria es manté intacte: el cantautor alexandrià va presentar-se davant d'un Palau ple, amb un públic fidel, que torna a veure'l i que constata en el seu admirat artista una veu extremadament castigada i destemprada, una presència apagada, una manca de concentració evident i una fragilitat en escena de les que fan patir.

Davant les limitacions que imposa el pas del temps, Moustaki s'ho ha de jugar tot a la carta de la nostàlgia. Així és que s'aferra als textos més celeberrims del seu repertori, textos amb què més d'un dels presents a la sala va començar a aprendre francès: *Ma liberté, Il y avait un jardin, Ils est trop tard, En Méditerranée...* El cantant va desplegar un cop més els versos amb el seu reconegut imaginari: pacifisme, amor, llibertat i enyor d'una infantesa lligada al seu paradís perdut, una Alexandria alegre i cosmopolita en un mar càlid. Totes aquestes cançons van sonar francament pàl·lides i desdibuixades, però la gent les escoltava i les cantava tal com les guarda a la memòria. Perquè Moustaki, és clar, és un tros d'història; es pot permetre el luxe d'invocar companys de viatge majúsculs, com ara Manos Hadjidakis, Luis Gonzaga, Jorge Amado, Astor Piazzolla, Paco Ibáñez... I no tothom pot presumir d'haver compost *Milord* perquè la cantant Edith Piaf. Al Palau, sostenint com podia la fragilitat de Moustaki, el quartet encapçalat per l'esforçat guitarrista brasiler Toninho do Carmo (qui, per cert, es va marcar una versió gustosa d'*Asa Branca Bahia*) va acompanyar el solista amb suficiència i sense estridències, en sintonia amb el to general i previsible de la nit. La posada en escena es completava amb un *buzuki* grec, que ningú no va agafar en tot el concert, i unes desenes d'espectadors disposats al darrere dels músics, a l'estil dels mítings polítics.

En un gest de cara a la galeria, Moustaki va acabar cantant en català *Le Mètèque* (la primera cançó amb què es va donar a conèixer i la que ha quedat definitivament en el primer lloc dels seus èxits) i *La marxa de Sacco i Vanzetti*. Aquests van ser els moments de més vivesa en un concert on Moustaki, tot de venerable blanc, va anar allunyant-se del present per endinsar-se en el terreny dels records i la nostàlgia.

+ Moustaki, en una imatge d'arxiu. Foto: PEP IGLESIAS

Lloc i dia: Palau de la Música Catalana (Barcelona).
IX Festival del Mil·lenni.
10 de gener

http://www.vilaweb.cat/www/elpunt/noticia?p_idcmp=2696138